

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3620010118
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Javorková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3620010118.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Mariána Dunčka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.marca 2022 prejednal odvolanie prokurátora v trestnej veci obžalovaného

L. P.,

nar.XX.XX.XXXX v A., trvale bytom R. nad F., R. XXX/XX,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, sp.zn. 2T/43/2020 zo dňa 12. novembra 2021 a takto jednohlasne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný L. P. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske, sp. zn. Pv 362/19/3305 zo dňa 01.07.2020 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 04.08.2019 v čase asi o 19.30 hod v obci F. E., pri miestnej fare po predchádzajúcej slovnej roztržke napadol F. D. tak, že ho udrel jedenkrát zatvorenou päťou pravej ruky do oblasti čela nad pravým okom a taktiež do oblasti pravej strany tváre, čím F. D. spôsobil zlomeninu zygomaticomaxilárneho komplexu vpravo, podvrtnutie palca a zápästia ľahkého stupňa vpravo, tržné rany na čele a pod očnicou vpravo, ktoré zranenia si vyžiadali lekárske ošetrovanie a liečenie s dobou sťaženia obvyklého spôsobu života poškodeného v trvaní 6 dní, pretože skutok nie je trestným činom.Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. boli poškodení Sociálna poisťovňa Sociálna poisťovňa, so sídlom Ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484 a Union zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Karadžičova 10, IČO: 36 284 831, odkázaní s nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení odvolaním podaným čo do výroku o vine v neprospech obžalovaného napadol prokurátor. V písomných dôvodoch uviedol, že rozsudok považuje za nezákonný, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že skutok sa stal, tento je trestným činom a spáchal ho obžalovaný. Súd sa pri hodnotení dôkazov nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Za nesprávny považuje spôsob hodnotenia výpovedí obžalovaného a svedkyne J. W. Obžalovaný je zo skutku usvedčovaný jednak výpoveďou poškodeného, ktorý uviedol, že ho spoza jeho chrbta obžalovaný udrel dvakrát päťou do tváre a pod oko. Tiež uviedol, že padol dvakrát, prvýkrát po úderoch a druhýkrát spadli obaja do kanála. Pravdivosti jeho výpovede nasvedčuje aj znalecký posudok znalca, ktorý uviedol, že zranenia poškodeného vznikli priamym aj nepriamym mechanizmom, aj pôsobením aktívneho násillia tvrdého predmetu sčasti nepravidelného tvaru. K zraneniam mohlo dôjsť aj v dôsledku pádu na zemskú plochu, nepriamym

mechanizmom došlo k zraneniu pravej ruky čiastočne nad rozsah fyziologického rozsahu pohybu. Zranenia poškodeného podľa znalca mohli vzniknúť tak ako to popísal. Závery znalca sú teda v rozpore s výpoveďou obžalovaného, aj svedkyne W.. Napriek tomu, že výpoveď tejto svedkyne spochybnil aj súd, svoje rozhodnutie oprel o jej výpoveď a vyhodnotil ju v prospech obžalovaného. Poukázal na ustanovenie § 12 ods. 2 Tr.por. a navrhol vzhľadom k tomu, že bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania kladeného mu za vinu v obžalobe, aby krajský súd zrušil rozsudok a vrátil vec okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Odvolačný súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom na rozhodnutie vo veci, pričom vykonané dôkazy aj správne vyhodnotil. Zároveň po vykonaní dokazovania rozhodol správne o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Pre vinu obžalovaného síce svedčí výpoveď svedka a poškodeného F. D.. Obžalovaný však všetky tvrdenia svedka a poškodeného poprel, rovnako aj svedkyňa J. W., ktorá bola prítomná po celý čas na mieste činu, a skutočnosti sa tam odohrané popísala tak, ako obžalovaný.

V prvom rade je potrebné uviesť, že samotný konflikt medzi obžalovaným a poškodeným začal poškodený, ktorý vyzval najskôr obžalovaného aby vystúpil z auta, a následne ho ako prvý udrel. Obžalovaný sa tomuto útoku poškodeného začal brániť. Tým došlo ku vzájomnému konfliktu medzi nimi, ktorého príčinou bola žiarlivosť poškodeného na J. W., vezúcu sa v aute s obžalovaným.

Svedkyňa J. W. takto v zhode s obžalovaným popísala začiatok konfliktu. Dokonca doplnila, že po konflikte odišla od poškodeného, s ktorým bývala, a ktorý jej uviedol, že ak u neho zostane, nepodá na obžalovaného trestné oznámenie. Uvedené tvrdenie svedkyne dokresľuje žiarlivostný motív poškodeného, pre ktorý podal trestné oznámenie, pričom poškodený sa aj na hlavnom pojednávaní vyjadril tak, že by uvedenú situáciu dnes už riešil úplne inak.

Poškodený popísal konflikt na hlavnom pojednávaní takým spôsobom, že obžalovaný je prchký a napadol ho ako prvý. Tieto jeho tvrdenia však vyvrátili obžalovaný, aj svedkyňa W.. Poškodený ďalej uviedol, že aj on dával rany obžalovanému počas ich vzájomného ťažobovania sa. V takomto popísaní priebehu fyzického konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným sa výpovede na mieste činu zúčastnených osôb pritom zhodujú.

Súd správne medzi obžalovaným a poškodeným vzhľadom k rozporom v ich tvrdeniach vykonal na hlavnom pojednávaní konfrontáciu tvárou v tvár, kde vyšlo najavo, že poškodený priznal, že svedkyňa W. ho vyzvala, aby to nechal tak, keď nadával na obžalovaného, ktorý sedel v aute. Poškodený tvrdil, že to bol obžalovaný, kto vyšiel z auta, a potom sa to zbehlo rýchlo. Uviedol aj, že obžalovaného dobehol, zvýšil na neho hlas, teda potvrdil, že išiel za obžalovaným. Zároveň poškodený vysvetlil, že na ľavé oko nevidí a pred pravým okom mu stála svedkyňa. V tomto kontexte potom vyznieva jeho výpoveď nevierohodne, nakoľko nemohol úplne presne vidieť, čo robí obžalovaný.

V prípravnom konaní však poškodený zase tvrdil, že vyzval obžalovaného aby vec riešili ihneď, načo obžalovaný vystúpil z auta. Teda v podstate vypovedal zhodne ako obžalovaný a svedkyňa v tom, že to bol práve poškodený, kto začal konflikt, a vyzval obžalovaného k fyzickej konfrontácii, hoci ho od toho svedkyňa W. odrádzala. Rozpory vo svojich tvrdeniach poškodený teda hodnoverne nevysvetlil.

Krajský súd považoval preto rozhodnutie súdu prvého stupňa po vykonanom dokazovaní za správne, a v súlade so zákonom. Prokurátor v odvolaní poukazoval práve na usvedčujúci dôkaz v podobe svedeckej výpovede svedka a poškodeného, ale aj znalecký posudok znalca, ktorý potvrdil, že zranenia poškodeného mohli vzniknúť tak, ako to poškodený popísal.

Odvolačný súd sa nestotožnil s názorom prokurátora v tom, že z vykonaných dôkazov vyplýva, že skutok sa stal, je trestným činom a tento spáchal obžalovaný. Takýto jednoznačný záver predmetné dokazovanie neposkytuje. Jediný usvedčujúci dôkaz voči obžalovanému je totiž svedecká výpoveď svedka a poškodeného, ktorého výpoveď je jednak rozporuplná, ale aj spochybnená výpoveďou priamej svedkyne skutku J. W., či znaleckým posudkom znalca, ktorý uviedol, že zranenia poškodeného

mohli vzniknúť aj pádom. Pritom samotný poškodený popísal svoje fyzické útoky na obžalovaného a aj to, že v dôsledku vzájomného zápasenia spadli na zem, čo potvrdila aj svedkyňa W..

Zároveň je potrebné zohľadniť aj celkové okolnosti skutku, kedy z dokazovania vyšlo najavo, že medzi obžalovaným a poškodeným išlo o konflikt, motívom ktorého bola žiarlivosť poškodeného na svedkyňu W., ktorá v čase konfliktu žila s poškodeným.

Je potrebné skonštatovať, že súd prvého stupňa vykonal vo veci všetky dostupné dôkazy, tieto však musel hodnotiť za zohľadnenia zásady „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Po ich zhodnotení totiž nebolo možné dospieť k záveru, že by dôkazy dávali ucelenú, logickú a ničím nenarušenú reťaz dôkazov smerujúcu k jednoznačnému záveru o tom, že skutok sa stal, a že ho spáchal obžalovaný.

Polícia a prokurátor v prípravnom konaní rezignovali na priamy a hodnoverný dôkaz - kamerový záznam, hoci poškodený už v počiatočnom štádiu trestného konania uviedol, že skutok sa stal na hlavnej ceste, kde je senzor radaru. Potom vzhľadom k dôkaznej situácii, z ktorej jednoznačne vyplynul len vzájomný verbálny a fyzický konflikt medzi obžalovaným a poškodeným, na ktorom obaja participovali zhruba rovnakou mierou, o čom svedčia zranenia ich oboch, nebolo možné dospieť k jednoznačnému záveru, že skutok je trestným činom.

Odvolací súd po preskúmaní veci, vzhľadom na už uvedené dôvody, dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa, a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, na tieto preto krajský súd v celom rozsahu odkazuje. Preto odvolacie námietky prokurátora nepovažoval za dôvodné. Smerovali totiž vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania, ktoré prokurátor navrhol vyhodnotiť inak, než to urobil okresný súd.

S poukazom na uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.